

BIBLIA

Az áprilisi elmélkedéseket a budapesti EK közösség tagjai készítették (sorrendben: Botlik Bence, Bajnokné Benyhe Judit, Schanda Bea, Csontos Barnabás), a májusiakat Vincze József (Pér).

Április 7. — Húsvét 2. vasárnapja — Jn 20,19–31 — „Félelmükben bezárták az ajtót...”

Nehéz azt mondani, hogy félek. A mai világban ez nem jó szó. Erősek vagyunk és bátrak, minden problémát megoldunk. Nem jó dolog a gyöngeség beismerése, mert a gyöngeség védtelenné tesz. „... félelmükben bezárták az ajtót.” Mi is bezárunk ajtókat, olyan sok ajtót bezárunk, hogy nem is tudjuk már, mit zártunk be. Kicsi réseket kellene hagynunk, hogy belépjen valaki, csak egy kis lehetőséget, hogy megfogja valaki a kezünket. Nem kellene tágra nyílt ajtónyílás, mert egy kicsi rés is elég a szeretetnek, sőt a szeretetnek kell a legkisebb rés. Ott van minden mosolyban és érintésben, minden jó szóban, sőt ott van akár az sms-ben vagy email-ben is, számára nincs akadály. Sőt a megtagadott kézfogásban, az elutasított ölelésben is ott van. Mert nem lehet mindig tágra nyitni a szívet, a lelket, mert meg kell néha mutatni, hogyha valami nem jó, éreztetni kell a rosszat, mert a csak befogadó szeretet is csal. Azt az arcát mutatja, hogy „nem baj, hogy te milyen vagy, én szeretlek”. De nem lehet a bűnt, a rosszat szeretni, ki kell mondani, hogy ez nem jó; szeretni kell a bűnöst, miközben gyűlölni kell, el kell utasítani a bűnt. Néha mennyire nehéz ez! Mint ahogyan a másik oldalról is nehéz megérteni, hogy nem engem utasítanak el, hanem csak a bennem élő rosszat. És ez kell a fölismeréshez, hogy most valami rossz

történik bennem, nem az Isten munkálkodik itt, hanem a Gonosz. Sokáig nem ismertem ezt, nem fogadtam el, hogy létezik. De nemcsak magasság van, hanem mélység is. Nemcsak Isten jelenlétét és szeretetét tapasztaljuk meg, hanem néha meg kell tapasztalnunk azt is, hogy nem találjuk meg a reményt, ha magunkba nézünk, és nem a szerethető embert látjuk, hanem azt, akit már magunk sem tudunk nem hogy szeretni, de még elfogadni vagy elviselni sem.

Félek, hogy az életnek ezeket a mélységeit is megtapasztalom, és bezárom az ajtót. Sőt az ajtókat. Mert sok ajtó vezet az ember lelkéhez, és nem jó, ha bezárja az ajtókat. A tanítványoknak sem volt jó, persze ők nem tudhatták, hogy az ajtó bezárása nem elég. Olyan történelmi pillanatban élték, amikor nem számított az ajtó bezárása. Ez nem adatik meg mindenkinek. Nem azért, mert ők kivételezettek voltak, hanem egyszerűen nem adathatik meg mindenkinek. Mert az életnek vannak megismételhetetlen pillanatai. Amikor ott lehettem harmadik és ötödik gyermekem születésekor, azok is megismételhetetlen pillanatok voltak; nem mindenkinek adatik meg, nem tudom miért, de nem. Örökre hálás vagyok, hogy nekem megadtott, és nem keresem azt, hogy miért csak akkor, és a többenél miért nem.

Vannak dolgok, amik vannak, ahogyan vannak. Ezt sem könnyű megérteni fiatal fejjel, de így ötvenen túl mintha sikerülne.

Szóval bezárjuk az ajtót, vagy ami még rosszabb, bezárjuk az ajtókat. Már egy ajtó bezárása is rossz, de még rosszabb, ha több ajtót zárunk be. Nem egyszerre zárjuk be az ajtókat, hanem sorban. Akár szép lassan, szinte észre sem lehet venni, csak bezárjuk. Aztán már nincs több ajtó. Sötét van, és már a kopogás sem hallatszik, mert azokat az ajtókat is bezártuk, amelyekben nem jön át a hang. Már a hang sem. Igen, a mai világ sok segítséget kínál erre is. Orvos, pszichológus, terápia, gyógyszer. Csak azt felejt el, hogy az Élő Isten, az Isten hangja az egyedüli megoldás. „Békesség nektek!” Ezt kell, kellene meghallani, ha ki akarunk lépni a zárt ajtók mögül. Mert ki lehet lépni, ha meghalljuk Jézus reménységgel teli szavát, amely nem azt mondja, hogy „Békességet hoztam nektek!”, és azt sem, hogy „Békességet ajándékozok nektek!”, hanem csak annyit, hogy „Békesség nektek!”. Honnan ez a békesség? Hol lehet megtalálni? Lehet, hogy mindvégig itt volt, csak a zárt ajtók mögött nem láttam? Lehet, hogy én magam zártam el magamtól? Lehet, hogy mindvégig itt voltál Szereteteddel, Békességeddel? „Én Uram, én Istenem!”

Április 14. — Húsvét 3. vasárnapja — Jn 21,1–19 —

„Legeltesd a juhaimat!... Kövess engem!”

A keresztre feszítés és a föltámadás utáni különös találkozások egyikének – a harmadik találkozásnak – részletes elbeszélése a mai evangéliumi szakasz. A tanítványok ismét együtt vannak, és némi tanácstalanság után kenyérkereső foglalkozásuk, a halászat újratekésztelése mellett döntenek. A történetet János evangélista csodával is, és apró részletek leírásával is nyomtatékosítja: kudarcos halászat után Jézus tanácsára újra kivetett háló, ezután sok, százötvenhárom kifogott hal. A csodás részletek dacára nyilvánvaló, hogy a történet lényege nem a váratlanul sikeressé váló halászat felidézése.

Mint minden feltámadás utáni találkozásor, itt is Jézus lényegre törő kérdései és utasításai a meghatározóak.

A Jézus és Péter közötti párbeszéd alapján nyilvánvaló, hogy Jézust az elmúlt három esztendő tanításának jövője aggasztja. Péter Getszemáni-kerti forrófejűsége, majd háromszori tagadása nagyon is érthetővé teszi Jézus aggodalmát. Tudni szeretné, hogy Simon hite és szeretete valóban kőszikla erősségű-e még.

Az öt háromszor megtagadó Pétert háromszor kérdezi meg szeretete erejéről. A legtöbb magyar bibliafordítás nem tesz különbséget, s a kérdésben és a válaszban egyaránt a *szeretni* igét alkalmazza. Pedig az eredeti görög szövegben Jézus más *szeretet*-igét alkalmaz az első két kérdésben, mint amivel Péter válaszol neki (vö. Csia Lajos Újszövetség-fordítása: A pusztá létnél többet). Jézus Péter szeretetét kérdezi,

Péter pedig a szeretetnél gyengébb, „kedves vagy nekem” kifejezéssel válaszol. Harmadszorra Jézus elfogadja Péter kicsit talán megrendült, összezavarodott érzelmét, és már ő is csak a „Kedves vagyok neked?” kérdést teszi föl. És Péter bár szomorúan, de becsületesen válaszol: „Uram, te mindent tudsz. Te tudod, hogy kedves vagy nekem.” Jézus pedig mindhárom válasz után a Péterre választott Simont, a felelős vezetőt szólítja meg, és arra kéri, ne hagyja szétszédelni az egybegyűjtött nyáját. Mert most mindennél fontosabb ez: „Kövess engem!” és „Legeltesd a juhaimat!”

Nekünk is felelnünk kell Jézus kérdéseire! A mi feladatunk is ugyanaz, mint Péteré! Rajtunk is múlik Jézus tanításának jövője!

Április 21. — Húsvét 4. vasárnapja — Jn 10,27–30 —**„... senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből...”**

Első olvasásra csak felsóhajt az ember: de jó lenne mindig ilyen tudattal, sőt ilyen életérzéssel élni! Hogy nem történhet semmi baj, hogy nem kell félni, hogy minden jóra fordul... Akár a mesében!

Józan, felnőtt ember nem gondolkodhat így! Csak egy kisgyerek, amikor még nem is tudja! És mi, felnőttek irigyeljük tőle az ösbizalom állapotát. Esetleg egy „elvarázsolt” szerelmes érezhet így: számára (akkor éppen!) magától értetődő a „rózsaszín szemüveg”, amellyel hibátlanul látja a kedvesét, és semmibe veszi az esetleges figyelmeztetéseket vagy fenyegető veszélyeket, a külvilág irigységének véli az összes előrevetített csalódásokat vagy nehézségeket.

Aztán újraolvasom a mondatot: „... nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből...”

Nem ragadhat el senki és semmi, mondja a Pásztor-Jézus. Ez jó. Biztonságos és kényelmes.

De mi van akkor, ha én „kódorgok” el a nyájból? Ha én „veszitem – veszejtem – el” magamat? Erre vonatkozóan nincs semmiféle garancia az ígéletben! Könnyűszerrel megtehetem. És sem a Fiú, sem Atyja nem fog a galléromnál fogva visszaráncigálni, hiszen ezzel a szabadságomtól fosztana meg: a döntéstől, a felelősségtől...

Ha „kalitkába zárának” (még ha aranykalitkába is), hogy vigyázzanak rám, akkor már nem is örülnék a biztonságomnak. Rabságnak élném meg. Mint a kamasz, akit – féltésből – nem engedtek el ide vagy oda.

„... senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.”

Istenhez tartozom, amíg csak akarom. Amíg a Pásztor hangjára hallgatom, amíg az ő nyomában járok. Ez rajtam múlik. Akár éjjel van, akár nappal; akár süt a nap, akár szakad az eső; akár bőven meg van rakva az etető, akár éppen ínséges napok járnak.

Nem lehet elragadni, mert nincs honnan. Ahol én vagyok, ott lesz Ő is. Mindenhol, mindenkor, mindenki. Csak én szakíthatom ki magam ebből az összetartozásból – Ő nem képes rá! Viszont csak én „kerülhetek meg”, térhetek vissza – Ő nem tud visszaráncigálni!

Mekkora felelősségem van! Mennyi lehetőség! Rajtam fordul, hogy Jézus jóslata beteljesedik-e! Isten az ember kezébe – életébe, sorsába – helyezi magát. Ez az igazi emberi méltóság!

Április 28. — Húsvét 5. vasárnapja — Jn 13,31–35 —**„Arról ismeri meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok...”**

Mi emberek szoktuk mondani, hogy „a madarat tolláról, az embert barátjáról ismerni meg”. Jézus a Szentírásban barátainak nevez minket: „Úgy szólok hozzátok, mint barátaimhoz...” (Lk 12,4). „Ti barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek” (Jn 15,14).

Azok közül, akik megismernek engem, ki ismer rá általam Jézusra? Elveszem, vagy felkeltem a kedvet az Ő követésére? „Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha

szerelem lesz bennetek egymás iránt” (Jn 13,35).

Szeretni igyekszem, szeretek, többször sikerül is, de úgy kellene szeretni, ahogyan Jézusunk tette. Félelem, aggodás, kicsinyhitűség, belefáradás nélkül, teljes odaadással, örömmel és büntelenül. Nekem nem megy. Pedig csak egyetlen szóban sűrűsödik, amit Jézus vár tőlem: Szeress! Oly egyszerű, de oly zavaróan nagy a szakadék az ismert eszmény és megélt, látható gyakorlatom között. Néhány nyamvadt

gyümölcs a termés. Időm véges, és ki tudja, mennyi új tavasz adatik az újrakezdésre, a rügyfakasztásra, az életmegújításra, további gyümölcséim érlelésére.

Az egyszer vállalt barátság kötelez. Felismerhetővé kell tennem Krisztust – a hamis krisztusok erdejében.

Segíts égnem a Te szeretetlángoddal, Jézusom! Adj nekem éber, bölcs látást, hogy mindig tudjam, mikor szóljak Rólad, mikor és mit tegyek Érted, mikor segítelek hallgatásommal!

Május 5. — Húsvét 6. vasárnapja — Jn 14,23–29 — „Elmegyek, de visszajövök hozzátok”**1. A szeretet igazi mércéje a tanítás megtartása**

Jézus tanításának félre nem magyarázható mondata: „Aki szeret engem, megtartja tanításomat.”

Sokan vannak, akik magyarázkodnak, kifogásokat keresnek, amikor bizonyítani akarják, hogy Istenhez tartoznak:

- hiszek Istenben, de nem vagyok vallásgyakorló;
- hívő vagyok a magam módján;
- elhiszem, hogy Isten létezik;
- nem kell egyházhoz tartoznom ahhoz, hogy hívő legyek.

De senkitől nem hallottam még: Hívő vagyok, mert megtartom a jézusi parancsokat. Egy kisgyerek pontosan tudja, hogy akkor és úgy szereti szüleit, ha megtartja, amit mondanak neki, ami kérnek tőle.

Nem csupán az általunk kiválogatott, könnyűnek tartott parancsokról van szó. Jegyeseikkel beszélgetve sokszor elhangzik részükről ez a mondat: Lehetetlen megtartani az ellenség-szeretet parancsát, a megbocsátás tanítását, a mindenkihez lehajló szolgálatot, a mérték nélküli adást.

Aki el akarja mondani magáról, hogy szereti Jézus Krisztust és az őt küldő mennyi Atyát, egyet kell tennie: megtartania a parancsokat, magyarázkodás és kibúvó nélkül.

2. Isten legméltóbb lakhelye a Földön az emberi szív

Aki megtartja a parancsokat, ezzel bizonyítva szeretetét, abban benne lakik az Isten.

Isten lakhelye lehet a Földön minden: templom, természet, otthon, rászoruló embertárs, hívő közösség. Igazán méltó helye az emberi szív.

Hosszú út vezetett addig a saját tapasztalatomig, hogy nem kívülről kell várni, keresni, megtalálni a Mindenhatót, hanem felülről és belülről. Az egyik középkori inkvizítorról írták: mindenhol kereste az ördögöt, csak ott nem, ahol valóban volt, a saját hátán.

Ha Istent keressük, a lelkünk mélyére kell indulni, de nem egyedül, hanem lélektestvéreink segítségével. Kell a magány az Isten-kapcsolathoz, de nem a magányosság. Aminek nincs közösségi mozzanata, az nagyon hiányos értéknek bizonyul. A spiritualitást hirdető könyvek, eszmék nagy része megmarad annál a felhívásnál, hogy valósítsd meg önmagad, legyél jóvá, lelki emberré. Pedig ennek a valóságos menetrendje az, amit egy Isten-kereső mondott: „Kerestem Istent, nem találtam. Kerestem önmagam, nem találtam. Kerestem embertársamat, és megtaláltam mind a hármat.”

Ha szívünkben vett lakást az ég, annak biztos jele a jóság, az egyenesség, a céltudatosság, a másokért élés.

3. Jézus Krisztus hagyatéka az igazi békesség

Hosszú ideje tanulgom Jézus hagyatékát. Sokáig összetevsztettem a gondtalansággal. Amikor minden rendben megy, nincs betegség, zavaró körülmény, nehézség – azt hittem, ez a jézusi békesség.

Amikor imádságban megtapasztaltam a lélek békéjét, örültem, hogy megtaláltam a jézusi örökséget. De akkor jöttek a

nehézségek, rosszindulat, támadások, kritikák, és gyorsan eltűnt a lelke békéje.

Ma már egy kicsivel többet tudok a „felülről” jövő segítség által: nem mérgezem magam indulatokkal, hátsó gondolatokkal, értelmetlen kritikával, felesleges harcokkal, sértődöttséggel, önsajnálattal. Azóta több bennem a békesség. Ez valóban más, mint a világ békéje.

Jézus Krisztus elment, de mindennap visszajön hozzánk. Ha akarjuk.

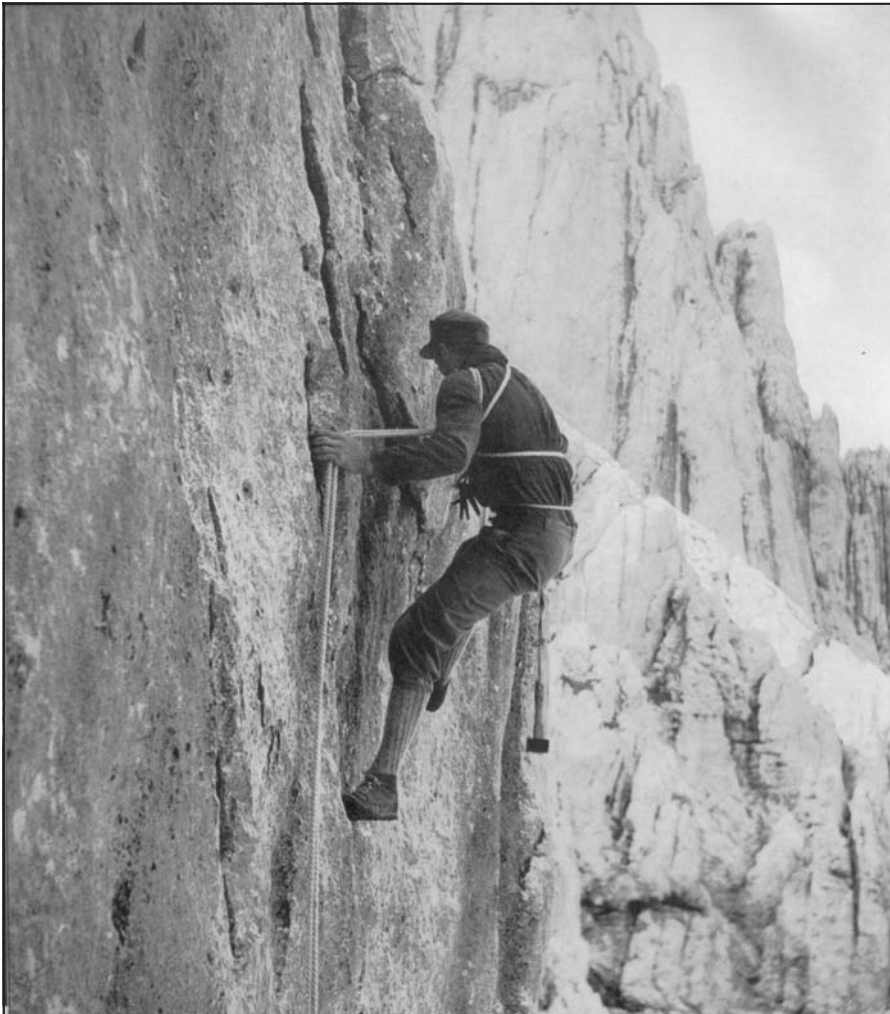
Május 12. — Urunk mennybemenetele — Lk 24,46–53 — Az elengedő szeretet

1. Jézus még elmenetelekor is ajándékoz, a mindenre megtanító Lelket ígéri

Lassanként értjük meg Isten Országának igazságait. Mindig megvilágosodik valami. Bennem is felmerültek azok a gondolatok, amelyek sokakban: Miért ment el közülünk Jézus? Személye mennyi szellemi-lelki vakvágánytól menthetett volna meg minket. De legalább egy könyvet írhatott volna, hogy tanítása egészen világosan maradjon ránk.

Jézus ügyelt arra, hogy a földi lét szabályait betartsa. Számára nem az a fontos, hogy könyvből megtanuljunk valamit, hanem képesek legyünk az önálló gondolkodásra, következtetésre. Ő nem akar közvetlenül irányítani, kivárja, amíg megérik bennünk a gondolat, a cselekedet. Szabadon választ-hatunk módszert, irányt, utat, társakat, barátokat.

Jézus mennybemenetele segítette a tanítványokat abban, hogy önálló, autonóm személyiségek legyenek. Mások árnyékában, bűvkörében nem alakul ki az önálló személyiség. Ennek a kialakulásához kell Isten Szentlelke, aki segít az igazságok, az életutak felismerésében.



2. A szeretet lényeges része az elengedés tudománya

Elbűvölt, amikor megismertem a jézusi szeretetparancs különböző részeit. Először az elfogadó szeretet gondolata fogott meg. „Kevés szeretet mindenütt sok hibát talál.” Ez nem jelenti azt, hogy mindent el kell nézni, el kell fogadni. „Aki mindent elnéz a másoknak, erkölcsi szörnyeteggé teszi” (Gyökössi Endre). Az elfogadás nem elnézést, cinkosságot jelent, hanem mások tisztelétét akkor is, ha nézeteink különböznek. Ezt csak akkor lehet megtenni, ha senki nem akarja rám erőszakolni látásmódját, gondolatait. Jézus így fogadta el Péter apostolt sziklaalapnak (Mt 16,18-19).

Megismerhettem a szeretet további formáit az evangéliumokból:

- megbocsátó szeretet (Mt 9,1-8 – a béna meggyógyítása);
- gyógyító szeretet (Mt 9,27-31 – két vak visszanyeri látását);
- irgalmas szeretet (Lk 10,25-37 – az irgalmas szamaritánus);
- figyelő szeretet (Lk 10,38-42 – Márta és Mária);
- elengedő, visszaváró, visszafogadó, megtartó szeretet (Lk 15,11-32 – a tékozló fiú).

Jézus mennybemenetele az elengedő szeretetről szól.

3. Mindenki visszakapja azt, akit elenged

Az elengedést gyakorolnia kell a házastársnak, a szülőnek, a tanárnak, a barátnak, a munkatársnak, a közösségvezetőnek. Szinte mindenkinek. A végső elengedés a sír mellett történik. Megdöbbentő, hogy milyen sokan vannak, akik foggal-körömmel kapaszkodnak azokba, akiknek a Szellemlházába kell menniük. Maguk is belesüllyednek ebbe, és rosszat tesznek a hazatérőnek is. A birtoklási vágy, a fontossági tudat vagy a majomszeretet megakadályozhatja az elengedést.

Jézus mennybemenetelekor kinek lehetett nehezebb: a tanítványoknak vagy a Mesternek?

A tanítványokban biztosan felmerült, mi lesz most övelük? Ki fog tanítani? Ki tesz csodát? Ki vitázik a vallási előljárókkal? Elégséges-e a tudományuk, tapasztalatuk Jézus művének folytatására? Jézus szellemi-lelki-emberi nagysága után mit ér az ő kicsiségük? Az biztos, Jézus elengedése nem lehetett könnyű számukra.

Jézus fejében milyen gondolatok járhattak? Mi lesz az ő életművéből? A tanítványok képesek lesznek-e torzításmentesen átadni gondolatait, tanításait? Megállják-e helyüket a kísértés, üldözés idején? Meg tudják-e őrizni a tanítást a korszellemtől? A Lélekkel megvilágosodva tudják-e az idők végezetéig tanúsítani az örömhírt? Képesek lesznek-e generációról generációra torzításmentesen továbbadni a jóhírt? Ellent tudnak-e állni az evilág és a Sátán kísértéseinek?

Jézusnak sem lehetett könnyű a tanítványok elengedése, de jó lélekkel megtette.

Május 19. — Pünkösd — Jn 14,15–16.23–26 — Isten Szentlelke bennünk és velünk marad**1. A pünkösd a mennyei Atya válasza Jézus megölésére**

A pünkösd ünnepe a bizonyíték arra, hogy Isten mindent átölelő szeretete a válasz Jézus meggyilkolására. Tűzben és viharban nem pusztulás jött, hanem megújulás. Büntetés helyett ajándék. Megtorlás helyett segítség. Sértődés helyett irgalom.

Jézus világosan fogalmazott: csak kétfajta lélek van, a Szentlélek, vagy a gonosz lélek. Isten Szentlelke segít, fel-emel, megújít, tanít, lelkesít, ösztönöz. A gonosz lélek gáncsol, becsap, félrevezet, rosszra indít.

Isten Szentlelke töltötte be: Máriát (Lk 1,35), Erzsébetet (Lk 1,15), Simeont (Lk 2,25), Jézust (Lk 3,22), a tanítványokat (ApCsel 2,4), az első keresztény közösségeket (ApCsel 10,44-48).

Jézus biztos tanítása, hogy újjá kell születnünk Isten Szentlelkéből, másként nem mehetünk be Isten Országába (Jn 3,5).

2. Sokat mondanak a Szentlélek jelképei

Forrás – „Az a víz, amelyet én adok, örök életre szökő vízforrás lesz benne” (Jn 4,15).

A forrás:

- mélyről jön, mélyből fakad;
- rejtve van, meg kell keresni;
- vize felüdít, mert télen meleg, nyáron hideg;
- tiszta, nem szennyezett;
- nem apad el, tartós;
- élte a környezetét;
- valóságos, nem mesterséges.

Szél – „Ami lélekből születik, az lélek... Újra kell születetek... A szél ott fúj, ahol akar, nem tudod, honnan jön és hová megy. Ez áll mindazokra, akik Lélekből születtek” (Jn 3,6-8).

A szél:

- állandó mozgásban van;
- nagy ereje van;
- kisöpri a szennyezett levegőt;
- esőt hoz, tereli a felhőket;
- mozgásban tartja a tenger vizét, különben posvány lenne;
- ereje felhasználható, hasznos;
- beporozza a fákat, gyümölcsérlelő;
- felszárítja a földet;
- oxigénnel dúsítja a levegőt.

Tűz – „Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a Földön, mennyire szeretném, ha már föllobbanna” (Lk 12,49). – „Széteszlő, tüzes nyelvek lobbantak fel előttük és leereszkedtek mind-egyikükre” (ApCsel 2,3).

A tűz:

- fényt és meleget ad;
- felemészti önmagát, állandóan lobog;
- megolvasztja az ércet, elválasztja a salakanyagot a lényegtől;
- nagy ereje van;
- gyorsan terjed.

Galamb – „Láttam a Lelket, amint galamb képében leszállt az égből és rajta maradt” (Jn 1,32).

A galamb:

- képes repülni, legyőzi a gravitációt, a Föld vonzerejét;
- párja mellett életre szólóan megmarad;
- kihasználja a légmozgást repülés közben (ideális erőbeosztás);
- keveretlen, nincs benne gonoszság;
- remekül tájékozódik, mindig hazatalál;
- megkeresi táplálékát, és gondoskodik utódairól;
- a ragadozók elől elbújik.

E jelképek sokat mondanak el Isten Szentlelkéről és a saját feladatainkról.

Május 26. — Szentháromság vasárnapja — Jn 16,12–15 —**Isten és ember igazi létmódja a közösség****1. Isten belső élete nem titkos**

Teológiai tanulmányaim idején, amikor tanultuk a Szentháromság igazságait, nagyon megijedtem. E témában több mint tíz elképzelést vázoltak fel teológiai tanáraink, egyik bonyolultabb volt, mint a másik. Arra gondoltam, soha nem fogom megérteni a Szentháromság titkát. De kisközösségi lelki gyakorlatokon, beszélgetéseink után megértettem: az Isten szeretetközösség, minden közösség ősmintája.

A mennyei Atya a szeretet létrehozója, minden tőle ered, tőle indul. Jézus a szeretet hirdetője, bemutatója, tanítója; tőle tudjuk, hogyan kell igazán szeretni. A Szentlélek a szeretet megvalósítója.

Aki Isten szeretetközösségéhez csatlakozik, csak úgy teheti, ha embertársaival is közösségben van.

2. A Krisztus-követő nemcsak tanítvánnyá lesz, hanem tanítvánnyá is tesz

Minden keresztény feladata a tanítványgyűjtés. Aki bármely okból kibújik a missziós parancs alól, a kereszténység lényegét szabotálja. Aki viszont gyakorolja a tanítványgyűjtés parancsát, az maga is gazdagodik, nem is akárhogyan.

A tanítványgyűjtés fokozatai:

- Becsületes, elkötelezett tanítványság. Aki tanítványnak nem jó, abból nem lesz tanító.
- Jó közösségben jó közösségi taggá válni. Aki ad, az kap igazán.
- Tanúságtevő élet. Ha nem vagyunk különbe a világ fiaival, nem tettünk semmit.

A tanítványok közösségbe gyűjtése. A jó közösség túlél minden nehézséget (üldözés, válság, jóléti társadalom negatív hatása).

3. „Merítsétek be őket az Atyába, a Fiúba és a Szentlélekbe!”

Ez a missziós parancs nem egyenlő a vízkeresztséggel, hanem annál jóval több.

Aki bemerítkezik az Atyába:

- szomjazza és éhezi az igazságot;
- vágyakozik arra, hogy élete értelmes, tartalmas legyen;
- minden nap fejlődni akar;
- törekszik az életszentségre.

Aki bemerítkezik Jézus Krisztusba:

- tudni akarja a lélek titkait;
 - ismerni akarja a szellem mélységeit;
 - mélységes vágy hajtja Jézus tanításának megismerésére;
 - tisztán akar látni a világ dolgaiban;
 - ismerni akarja a szeretetparancs értelmét és mélységeit.
- Aki bemerítkezik a Szentlélekbe:
- életre szólóan dönt Jézus Krisztus tanítása, követése mellett;
 - nagy lelki élményként éli meg az Isten Országának munkájához való csatlakozást;
 - erőt kap felülről;
 - elmúlnak a félelmei, kisebbségi komplexusai;
 - határozottan és erővel járja élete útját.

Istennel közösségben lenni, Országát kisközösségben építeni – ennél nagyobb cél és élmény nincs.